

Bogár László: Hamis mítoszaink

2013 május 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

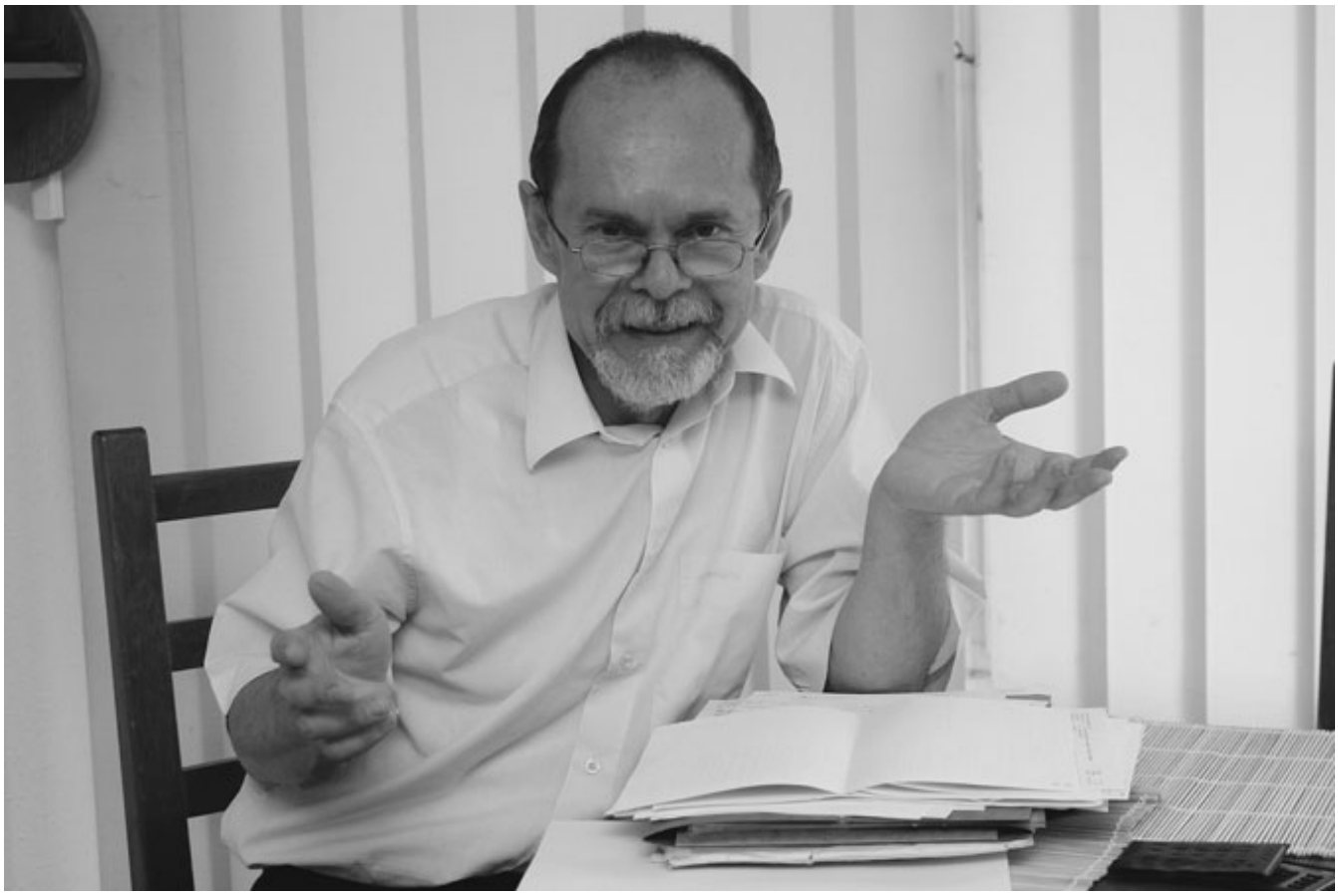
Mérték

A magyar nemzet elnevezés? emberi közösség szenvedéstörténetének van néhány olyan fejezete is, amelyben mi magunk sebezzük fel önmagunkat.

Mint teljesen kézenfekv? összefüggéseket terjesztünk ugyanis olyan hamis történeteket, amelyeket nagy

m?gonddal a kifosztásunkra és elpusztításunkra törekv? világer? konstruált éppen annak érdekében, hogy „energiatakarékos” üzemmódban tehesse mindezt. Vagyis hogy az ilyen és ehhez hasonló hazug mítoszokkal mi mérjünk csapásokat saját magunkra, önpusztításunkkal mi segítsük el? minél teljesebb alávetésünket.

A következ?kben két olyan hamis és hazug mítoszt vizsgálnék meg kicsit részletesebben, amelyeket feltehet?leg az önmagukat nemzeti érzelm?nek vél? értelmiségiek közül is sokan evidenciaként fogadnak el és terjesztenek magától értet?d? természetességgel. Az els? a Ratkó-korszak teóriája.

A Rákosi-korszak egészségügyi miniszterének, Ratkó Annának a neve egy egész történelmi korszak jelképévé vált, szívósan él tovább ma is, és bizonyosan még sokáig lesz emblémája e sötét id?szaknak. Nevéhez f?z?dik a teljes abortusztilalom bevezetése, ami evidenciává tette a konstruált közbeszédben azt a végzetes tévképzetet, hogy valójában csakis és kizárólag azért születhetett akkoriban sok gyerek, mert nem volt esély a m?vi terhességmegszakításra. Ha azonban megpróbálunk kicsit elszakadni a kétségtelen sikerességgel belénk sulykolt sztereotípiáktól, akkor a következ?kkel kellene szembesülnünk. Legel?ször is azzal, hogy a magyar társadalom 1956-ig egészen bizonyosan meg?rizte szakrális talapzatának alapvet? szerkezeti elemeit. Éppen ez volt az alapvet? oka ugyanis annak, hogy a helyi közösségek szinte napok alatt teremtették meg a helyi önigazgatás olyan formáit, amelyek ezeket a hagyományos, ?si mintákat követték. Egy szakrális talapzatát meg?rizni képes emberi közösség pedig azzal is tisztában van, hogy saját teremtettségét azzal hálálhatja meg, ha ? maga is teremt.

Hogy legf?bb feladataként megteremti és egészségben felneveli a jöv? nemzedékét. Egészen bizonyosra vehetjük, hogy a háború utáni magyar társadalom tisztában volt ezzel, és abortusztilalom nélkül is biztosította volna önmaga fizikai testének folyamatos b?vített újrateremtését. Abban is biztosak lehetünk, hogy m?ködtek azok az ?si mechanizmusok is, amelyek a nagy véráldozattal járó háborúk után „automatikusan” megemelték a termékenységi rátát. E mutatónak minimum 2,1–2,2 között kellene lennie minden olyan társadalomban, amelyik még képes önmaga szakrális talapzatának fenntartására. A háború utáni évtized során a termékenységi mutatóink 2,8 és 3,2 között voltak, és ezen a teljesen szabad abortusz sem változtatott volna lényegesen.
A mai ráta valahol 1,3 körül van, vagyis mélyen a stagnáláshoz minimálisan szükséges szint alatt.

Az az evidenciaként terjesztett tévhit, hogy az ország kizárólag azért maradt életben, mert Rákosi bölcs el?relátással visszatartotta azt önmagának abortusszal való kiirtásától, nemcsak velejéig hamis, de egyúttal végtelenül sért? is azokra az anyákra, akik abban a sötét és pusztító korszakban is magától értet?d?

természetességgel vállalták a gyermekszülést.

A másik ilyen önpusztító hamis mítosz a Kádár-korszak „gulyáskommunizmusához” köt?dik, és arra a meggy?z?désre épül, hogy kizárólag azért éltünk jobb színvonalon, mint a környez? szocialista országok, mert a rendszer mindezt nyugati hitelekb?l biztosította. Ez talán még a Ratkó-korszak mítoszánál is mélyebben él a köztudatban vagy inkább a „köztudatlanságban”. A nyugatihitel-teória egyébként elemi szinten cáfolható, hisz az eladósodás korszakában életszínvonalra (lakossági fogyasztásra) fordított összegeknek alig több mint egy százalékát teszi ki a nyugati hitelekb?l származó nettó er?forrás-bevonás. Ebb?l aligha lehetett volna jobb életszínvonalat nyújtani a magyar társadalomnak.

Ráadásul ez a Nyugatról jöv? nettó er?forrás-bevonás dönt?en olyan, f?ként nehézipari nagyberuházásokra összpontosult, amelyek egyáltalán nem járultak hozzá közvetlenül az életszínvonal emeléséhez. S?t éppen ellenkez?leg, az életszínvonal alapját jelent? élelmiszergazdaság volt a Nyugatra irányuló exportunk alapja, ez tehát inkább „levett” az életszínvonalból, és nem hozzátett. A magasabb életszínvonalunkat sokszor a rendszer alaplogikájával szembe menve, a magyar társadalom, elképeszt? önkizsákmányolással véghezvitt értékes alkotómunkája teremtette meg. Ha valóban helytálló lenne a „nyugati hitelb?l életszínvonalat” teória, akkor abból két következtetés adódna. Az egyik, hogy igazak a nagy magyar megszorítók (Kádár Jánostól Bokros Lajoson át Bajnai Gordonig tartó) sorának vádjai arról, hogy a magyar társadalom alapvet?en ingyenél? hedonista fajta. Csak lustálkodik, és elvárja, hogy a Nyugat tartsa el. És bár a Nyugat egy mély érzés?, segít?kész, mondhatni karitatív társaság, de ugyebár az ? szívjóságának is van határa, oszt’ azért kerültünk ebbe a nehéz helyzetbe. Láthatólag elég egyszer tagoltan és hangosan végigmondani ezt a mondatot ahhoz, hogy belássuk, milyen ócska hazugságról van szó.

De azért ismerjük el, professzionális módon építették fel mindkét hamis mítoszt. Mindkett? kiválóan alkalmas ugyanis arra, hogy tovább roncsolja, egyébként is elég negatív önképünket.

Azt sugallja, hogy nem is érdemlünk mást, mint ezt a szomorú sorsot, és valójában csak azt kaptuk, amit megérdemeltünk. Vagyis a negatív önbeteljesít? jóslat alattomosan cinikus alkalmazásának lehetünk tanúi, és kétségtelen engedelmesen terjesztjük tovább ezeket a pusztító mítoszokat. Kérdés, meddig…

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló